୨୬-୯-୧୪ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେ ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ, ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ ଏବେ ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଯୋଗରେ ବସିବାକୁ ମନା କାହିଁକି କରାଯାଇଛି ?

ଉତ୍ତର :- କାହିଁକି ନା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ନିହାଲ (କୃତାର୍ଥ) କରୁଥିବା ବାବା ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି । ଯଦି ତୁମ ଆଖି ବନ୍ଦ ରହିବ ତେବେ ନିହାଲ କିପରି ହେବ । କୌଣସି ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ଆଖି ବନ୍ଦ ରହିବ ତେବେ ନିଦ ଆସିଯିବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତ ଏବେ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢୁଛ, ଏହା ତୁମର ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା । ତୁମର ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବା ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା ହେଉଛି, ତେଣୁ ରୋଜଗାର କରିବା ସମୟରେ କେବେ ନିଦ୍ରା ଆସିନଥାଏ କି ମନ ଦୁଃଖ ହୋଇନଥାଏ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ପରମଧାମରୁ ଆସି ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କ'ଣ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ? ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମାର ଯୋଗ ଲଗାଇବା (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା) ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ (ଯୋଗର) ଯାତ୍ରା କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି— ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ତୁମେ ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ନିଜର ପବିତ୍ର ଶାନ୍ତିଧାମରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ । ବାବା ଏକଥା କେତେ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର ଏବଂ ନିଜର ପ୍ରୀତମ (ପ୍ରିୟତମ) ବେହଦର ବାପାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଯେଉଁ ପାପ ରହିଛି, ତାହା ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ, ଯାହାକୁ ବାବା ହିଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ହିଁ ଭାରତରେ, ଏହି ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ଆସି ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ କଟିଯିବ କାହିଁକିନା ବାବା ପତିତ-ପାବନ ଏବଂ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ । ତୁମମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାରୂପି ବ୍ୟାଟେରୀ ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ଯିଏ ସତୋପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ଏବେ ତାଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ସତୋପ୍ରଧାନ କିପରି କରିବା, ଯାହା ଫଳରେ ତୁମେ ସତୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଅଥବା ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଯାଇ ପାରିବ । ପିଲାମାନେ ଏହା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖିବା ଦରକାର । ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏହି ଡୋଜ୍ (ଔଷଧ) ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ତୁମେ ଉଠିବା-ବସିବା, ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ କରିପାରିବ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କମଳ ପୁଷ୍ପ ସମାନ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ କାହିଁକିନା ଦୁନିଆର ଲୋକମାନଙ୍କର ତ ଆସୁରୀ ଚରିତ୍ର । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚରିତ୍ର ବହୁତ ମିଠା ଥିଲା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ଗାନ କରାଯାଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ । ତୁମକୁ ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯେବେ କି ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ଏବେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ପାଠ ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଇଏ କୌଣସି ସାଧାରଣ ପିତା ନୁହଁନ୍ତି । ଇଏ ଆତ୍ମିକ ପିତା, ଯିଏ ଆମକୁ ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ସଦାସର୍ବଦା ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଅଟେ । ଲୌକିକ ପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏହିଠାରେ ରହିଛନ୍ତି । ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ— ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଯିଏକି ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଲୌକିକ ପିତା ଥାଇ ମଧ୍ୟ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଡାକିଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ଗୋଟିଏ ନାମ ଶିବ । ବାବା ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ମୋର କେବଳ ଗୋଟିଏ ନାମ ଶିବ । ଯଦିଓ ଅନେକ ନାମ ଅନେକ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଯଥାର୍ଥ ନାମ ମୋର ଏକମାତ୍ର ଶିବ ଅଟେ । ତୁମକୁ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି, ଶାଳିଗ୍ରାମ କହିଲେ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱିଧା ନାହିଁ । ଅନେକ ଶାଳିଗ୍ରାମ ରହିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବ

କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ପିତା, ବାକି ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ସନ୍ତାନ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ଥିଲ ହଦର ସନ୍ତାନ ଓ ହଦର ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ରହୁଥିଲ । ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ବାକି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭକ୍ତି କରୁଥିଲ । ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରିଛ, ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାପରରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱାପରରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏହା ବହୁତ ସହଜ କଥା । କିନ୍ତୁ ଏତେ ସହଜ କଥା ମଧ୍ୟ କେହି ମୁସକିଲ୍‌ରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ରାବଣରାଜ୍ୟ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ— ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଯାହା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ସେସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ର ତ ହେଉଛି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗର ।

ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଗଲଣି— ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଏବଂ ପୁଣି ହେଉଛି ବୈରାଗ୍ୟ । ଏହି ୩ଟି ମୁଖ୍ୟ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି— ଜ୍ଞାନ ଭକ୍ତି ଏବଂ ବୈରାଗ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ହେଉଛି ହଦର (ଅଳ୍ପ) ବୈରାଗ୍ୟ । ସେମାନେ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ବୈରାଗ୍ୟ ରହିଛି— ଗୋଟିଏ ହେଲା ହଦର, ଦ୍ୱିତୀୟଟି ବେହଦର । ତାହା ହେଉଛି ହଠଯୋଗୀ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ବୈରାଗ୍ୟ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର । ତୁମର ହେଉଛି ରାଜଯୋଗ, ସେମାନେ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ । ହଠଯୋଗୀମାନେ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ନ୍ତି ପବିତ୍ର ରହିବା ପାଇଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଭାରତ ତ ବହୁତ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏଭଳି ପବିତ୍ର ଭୂଖଣ୍ଡ ଆଉ କେଉଁଠି ନାହିଁ । ଭାରତର ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ମହିମା ରହିଛି ଯାହାକୁ ଭାରତବାସୀ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା କାରଣରୁ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନାସ୍ତିକ, ଅନାଥ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ ସୁଖଶାନ୍ତି ଥିଲା । ଏବେ କେତେ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ମୂଳଘର ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ, ଯେଉଁଠି ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥାଉ । ଆତ୍ମାମାନେ ଘରୁ ବେହଦର ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋ□ମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ ଯେତେବେଳେ କି ବେହଦର ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ବାବା ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ଉ□ମରୁ ଉ□ମ କରୁଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ, କହାକୁ କୁହାଯାଉଛି, ଏକଥା କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଏକ ବଡ଼ ଲିଙ୍ଗ (ମନ୍ଦିରରେ) ରଖିଦେଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଇଏ ନିରାକାର ପରମାତ୍ମା । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସେ ପିତା-ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, କେବଳ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ସର୍ବଦା ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି, ରୁଦ୍ରବାବା ଅଥବା ବବୁଲନାଥ ବାବା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛ ଶିବବାବା ମନେ ଅଛନ୍ତି ? ବର୍ସା (ସମ୍ପ□) ମନେଅଛି ? ଏହି ସ୍ଲୋଗାନ ଘରେ-ଘରେ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍— ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ କାହିଁକିନା ପତିତ-ପାବନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ତ ଜଣେ ମଧ୍ୟ ପାବନ ନାହାଁନ୍ତି । ପାବନ ଦୁନିଆରେ ପୁଣି ଜଣେ ହେଲେ ପତିତ ରହିବେ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସବୁ ସମୟରେ ପତିତମାନେ ଥିଲେ ବୋଲି ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ତ୍ରେତାରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ରାବଣ ଥିଲା, ସୀତା ଚୋରି ହେଲା । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାଥିରେ କଂସ, ଜରାସନ୍ଧ, ହିରଣ୍ୟ କଶ୍ୟପ ଆଦି ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଉପରେ କେତେ କଳଙ୍କ ଲଗାଇଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ ହେବ ନାହିଁ । କେତେ ମିଛ କଳଙ୍କ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ କଳଙ୍କ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଗ୍ଲାନି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ । ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ତୁମର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ଘରକୁ ଶରୀର ତ ଯିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଯିବେ ସେଥିପାଇଁ ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବସ, ଦେହ ମନେ କରି ବସ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗରେ ତୁମେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସୁଛ, ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସ, ଯେପରି ମୋ ପାଖରେ ଏହି ସଂସ୍କାର ଅଛି, ମୁଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ... ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେବାକୁ ପଡିବ । ବେହଦର ପିତା ଓ ଦହର ପିତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭେଦ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ବସି ତୁମକୁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।

ଆଗରୁ ଜାଣି ନଥିଲ । ଏବେ ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ତାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଏବଂ ଚକ୍ରର ଆୟୁଷ କେତେ, ସବୁ ବତାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଶୁଣାଇ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ପକାଇଦେଇଛନ୍ତି । ତଳକୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେତେ ଆମେ ଭକ୍ତି କରିବା ସେତେ ବାବାଙ୍କୁ ତଳକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିବା । ବାବା ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ତଳକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ପତିତ ଅଟନ୍ତି, ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି ବିଲକୁଲ୍ ଦୁଃଖୀ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲେଣି, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ତେବେ ଯାଇ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି ସାଥିରେ ନେଇଯିବ । ଯେପରି ମୁଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ନଦୀ ଅଟ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନିମନ୍ତେ ଦିଆ ଯାଉନାହିଁ । ଏହା ତ' ଛି-ଛି ଦୁନିଆ, ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଛି ଛି ଅଟେ, ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ଶରୀର ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ଆସିଛି । ଏହି କଥାକୁ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି, ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ପଥର ବୁଦ୍ଧି, ପତିତ ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ... ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରୁଛି । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା କରୁଛି, ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି ।

ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବାକୁ ଆସିଛି । ମୁଁ ବେହଦର ପିତା ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଡାକ ଶୁଣି ଆସିଛି । ତୁମେ କେତେ ଡାକିଛ । ବ□ମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛ— ହେ ପତିତ- ପାବନ, ହେ ପରମପିତା, ଆସି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଦୁଃଖରୁ, ଶୈତାନ୍‌ଠାରୁ ମୁକ୍ତ କର ତେବେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ଆଉ କାହାକୁ ତ' ଜଣାନାହିଁ ଆମର ଘର କେଉଁଠି, ଘରକୁ କିପରି, କେବେ ଯିବା । ମୁକ୍ତିକୁ ଯିବା ପାଇଁ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି, କେତେ ଗୁରୁ କରୁଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ମୁଣ୍ଡ ପିଟି ଆସୁଛନ୍ତି । ସେହି ଗୁରୁମାନେ ଜୀବନ ମୁକ୍ତିର ସୁଖକୁ ତ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ମୁକ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି କିପରି ହେବ ? ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କେବଳ ମୁକ୍ତିକୁ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଜୀବନମୁକ୍ତି (ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆ)କୁ ତ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଉଭୟ ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ରହିବା ସମୟରେ ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏବେ ତୁମେ ଏହିପରି ହେବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ନେଉଛ । ତୁମେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସୁଖ ଦେଖିଛ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛ । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ତୁମେମାନେ ହିଁ ପୁଣି ଧର୍ମ-ଭ୍ରଷ୍ଟ, କର୍ମ-ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃ□ ମାର୍ଗରେ ଥିଲ, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃ□ ମାର୍ଗର ଅଟନ୍ତି । ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ିବା ଏହା ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଅଟେ । ପୂର୍ବରୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଥିଲେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ବହୁତ ଭଲ ଥିଲ, ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଡ୍ରାମାର ଖେଳ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏହି ପାଠପଢ଼ା ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ପତିତ ଶରୀର, ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ମୋତେ ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । କଳ୍ପ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହେଁ । ଏହିପରି ତୁମେ ମୋର ନିନ୍ଦା କରିଆସିଛ । ତଥାପି ମୁଁ ତୁମ ଉପରେ କେତେ ଉପକାର କରୁଛି । ଯେତେ ଶିବବାବାଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରୁଛ, ସେତିକି ଆଉ କାହାର କରୁନାହଁ । ଯେଉଁ ବାବା ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହୁଛ । ଯେତେବେଳେ ଗ୍ଲାନି ମଧ୍ୟ ସୀମା ଟପିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସି ଉପକାର କରେ । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋ□ମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ, କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗ । ଯେତେବେଳେ କି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ଆସିଛି । ପବିତ୍ର ହେବାର କେତେ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ଧକ୍କା ଖାଇଛ, ପୋଖରୀକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ଏହା ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ଏବେ ଚିନ୍ତା କର କେଉଁଠି ସେ ପୋଖରୀର ପାଣି ଏବଂ କେଉଁଠି ପତିତ-ପାବନ ବାବା । ତାହା ସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ, ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ । ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଛନ୍ତି । କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣର ନିଦରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ

ଲୋକେ କହିଥା'ନ୍ତି— ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ୟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ପ୍ରୀତ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛି । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, କାହିଁକିନା ମାୟା ଘଡ଼ିକୁ ଘଡ଼ି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ୫ ବିକାରର ଲଢ଼େଇ । ପା□ ବିକରକୁ ରାବଣ କୁହାଯାଉଛି । ରାବଣର ମୁକୁଟ ଉପରେ ଗଧର ମୁଣ୍ଡ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେପରି ଗଧ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ସ୍କୁଲରେ କେବେ ଆଖିବନ୍ଦ କରି ବସିନଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସ । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ସ୍କୁଲ୍ । ଶୁଣିଛ ମଧ୍ୟ ନଜର ଦ୍ୱାରା ନିହାଲ (ପବିତ୍ର) ... କହନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଜାଦୁକର ଅଟନ୍ତି । ଆରେ, ଏକଥା ତ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ନଜର ଦ୍ୱାରା ନିହାଲ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ନଜର ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଦେବତା କରୁଥିବାରୁ ଜାଦୁକର କୁହାଗଲା ନା । ବାବା ବସି ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କରିବେ ଏବଂ ପିଲାମାନେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବେ ତେବେ କ'ଣ କୁହାଯିବ ! ସ୍କୁଲରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିନଥାନ୍ତି । ନଚେତ୍ ସୁସ୍ତି (ଆଳସ୍ୟ) ଆସିବ । ପାଠପଢ଼ା ତ ହେଉଛି ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ପଦମର ରୋଜଗାର ହେଉଛି । ରୋଜଗାର ବେଳେ କେବେ ହାଇ ମାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ଚିତ୍ର) ତ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । ତାଙ୍କ ରାଜଧାନୀ ଦେଖିବାକୁ ହେଲେ ଦିଲୱାଡ଼ା ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଅ । ତାହା ଜଡ଼, ଏହା ଚୈତନ୍ୟ ଦିଲୱାଡ଼ା ମନ୍ଦିର (ମଧୁବନ) । ଦେବତାମାନେ ବି ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଆବୁକୁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ତୀର୍ଥ ହେଲା ଆବୁ । ଯିଏବି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକ ଅଥବା ଗୁରୁ ଆଦି ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ତୀର୍ଥ କିନ୍ତୁ ଗୁପ୍ତ । ଏହାକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଯେଉଁ ସଂସ୍କାର ବାବାଙ୍କର ଅଟେ, ସେହି ସଂସ୍କାରକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ସ□ପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ଜ୍ଞାନଧନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ତ ସାଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପଦ୍ମାପଦ୍ମପତି ହୁଅ ।

ଜ୍ଞାନଧନ ସ୍ଥୁଳଧନର ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱତଃ କରାଇଥାଏ । ଯେଉଁଠାରେ ଜ୍ଞାନ ଧନ ରହିଛି ସେଠାରେ ପ୍ରକୃତି ସ୍ୱତଃ ଦାସୀ ହୋଇଯାଏ ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନଧନ ସବୁ ଧନ ମଧ୍ୟରେ ରାଜା ଅଟେ । ଯେଉଁଠି ରାଜା ଅଛି ସେଠାରେ ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଧନ ହିଁ ପଦ୍ମାପଦ୍ମପତି ସ୍ୱତଃ କରିଦିଏ, ପରମାର୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା ଏବଂ ବ୍ୟବହାର ଅର୍ଥାତ୍ ଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱତଃ ସଫଳ କରିଦିଏ । ଜ୍ଞାନ ଧନରେ ଏତେ ଶକ୍ତି ରହିଛି ଯାହାକି ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରିଦିଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- "ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପର ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା" ଏହି ଆତ୍ମିକ ନିଶା ଯଦି ଜାଗ୍ରତ ରହିବ ତେବେ ମାୟାଜିତ୍ ହୋଇଯିବ ।